

sem értheti senki. Ez a bűntől kegyelemre szorultság érthetlensége. Olyan volna, mint az a hatásos prédikáció, melynek végén megszámolják a felemelt kezekből, hányan tértek meg? Itt csak az Úr személyes jelenlétéről lehet szó, aki kegyelemmel felemel Krisztus által, átvisz az égi dimenzióba, kiemel bűnömből és halálomból. Ezt emberi szó el nem mondhatja, nyelv nem magyarázhatja. Így mondom: Ez a pár sor és minden bizonyágtétel csak diagnózis, melynek terápiája: Isten kegyelme Fie által. Útmutatás Krisztushoz, kiben Isten teljes megbocsátó kegyelme alászállott. Az új, a felismerés köre, az új dimenzió olyan, mint az orvosok diagnózisa, túlsó oldalon Isten terápiája, közben pedig az a kisugárzó erőtér, mely van, gyógyít, az orvosok javallják, de hogy mit tartalmaz valójában, csak sejtjük, de ezt még az orvosok sem tudják elmondani. Van, gyógyít . . . és a betegnek ez kell. Ez Isten szeretetében rejlik, amely meggyógyít bűntől, haláltól.

Ezt a pár sort, ha valaki elolvashatna, legyen számára diagnózis, hogy jöhessen a terápia, a csodálatos erőtér, mely a Lélek világosságával átsugározza életed és örömmel elmondhatod: Megnyílt számomra is a halál kapuja, él bennem Krisztus, Aki legyőzte a halált, Aki az én kösziklám, bizodalمام, reménységem, mert Benne, Általa az Örök Isten, Atyám szólt hozzám, az ÉLET URA JÉZUS!

CSORBA GYŐZŐ

Külön marad

Nepoti carissimo

*Sem emberfölötti, sem emberi
parancs el nem rendelheti,
hogy két szót, mik össze nem illenek,
egymás mellé tegyek.*

*Meghalt –, ezt így magában mondhatom,
de hogy ki halt meg, a kedves rokon
nevét e csúf szóhoz nyelvemre nem
engedhetem.*

*Számomra a kettő külön marad,
holott a keserves tapasztalat
már megtanított mindent elfogadni
s magam megadni.*

*De páros képtelenség képtelent
valóságossá akkor sem teremti,
s most innen közelíthetem vagy onnan:
rá tilalom van. –*

*Képzetem: mennek lassan a napok,
és ő él mindig, amíg én vagyok,
s a drága múltból nyúlva bármihez,
ő abban benne lesz.*

*S hűséggel őrzi lényem jobb felét:
a víz szagát, a víz hús jóízét,
a partokat s a fűzfák monoton
sziszegését a partokon.*

*Visszahozza a megdermedt Dunát,
hogy vakmerősködtünk a jégen át:
kotorva nagy botokkal az utat
lábunk előtt s alatt.*

*És vissza bokros életem sötét
s világos száz történetét,
köztük sokat, miket
már-már alig hiszek.*

*A temetőt ha vesszővel verem,
őt többé föl nem kelthetem:
elvitték sompolygó szelek,
én meg még itt járok-kelek.*

*Így hát makacs nem! nem! azért se! nem!
hogy ő . . . hogy meghalt: egybe nem teszem.
Hogy ő halt meg, teljes jogon
s dühödten cáfolom.*

*Evégett nyíltan és nagyot csalok:
másokkal úgy csinállok, tárgyalok,
mintha . . . De mégse merjen senki ember
bolondnak nézni engem.*

*Mert kettesben folytatjuk, ami volt,
s én – aki én, ő – ő lesz, aki volt,
s értjük egymást, vagy ütközünk,
mint szoktunk, úgy teszünk. –*

*S ha később (szégyen) én is követem,
s a rendre már nem gondol senki sem,
paráznán úgysis egybe-párzanak
e most tűz-víz szavak.*